

John Sandford

Kwade bedoelingen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Er zat hier iets fout, een kille fluistering van het kwaad.

Het huis was groot, een reusachtig modernistisch relikwie van glas, steen en hardhout, zestig jaar oud en op zijn retour; niet alle spookhuizen waren victoriaans. Soms, 's avonds, wanneer ze alleen was, voelde ze een plotselinge koelte alsof iemand, of iets, zich langs haar heen bewoog. Dit was anders. Ze kon er niet de vinger op leggen, maar toch voelde ze het.

Ze overwoog de garage weer in te gaan.

‘Wie is daar?’ riep ze. Het enige antwoord was de echo van haar stem.

Het was donker in huis, afgezien van de bureaulampen in de woon- en werkkamer, die bij zonsondergang door timers werden ingeschakeld. Ze hoorde het suizen van de oven. Verder niets... maar de haartjes op haar onderarmen en in haar nek stonden overeind. Een of ander primitief zintuig had een dreiging opgevangen.

Ze keek naar rechts. Het lampje op het paneel van het alarm brandde continu, wat betekende dat het alarm uitgeschakeld was. Dat gaf de doorslag. Er zou niemand in huis moeten zijn en het alarm hoorde aan te staan.

Ze deed een stap achteruit en liep snel om de neus van de Jaguar naar de Mercedes. Ze rukte het portier aan de bestuurderskant open, stak haar hand onder de stoel, liet de deksel van de vloerkluis openspringen en haalde de Ladysmith .38 eruit.

Ze richtte zich op en luisterde weer, met de revolver koel en zwaar in haar hand. Nu hoorde ze de oven niet eens meer. De motor van de Mercedes tikte, was aan het afkoelen. Het plafondlicht in de garage was nog aan en ze keek naar de deur die toegang gaf tot het huis. Er was iets mis, maar het huis voelde leeg.

Ze snoof. Ze rook de uitlaatgassen van de auto, maar toen ze in de deuropening stond, rook ze ook nog iets anders. Een licht waarneembare geur die er niet zou moeten zijn. Geen zweet, geen lichaamsgeur, geen parfum en geen winden, maar wel iets organisch. Vlees?

Haar mobiele telefoon zat in haar tas, die over haar schouder hing. Moest ze de politie bellen? Wat moest ze dan zeggen? Dat ze dacht dat er iets niet

in de haak was? Dat er iets was wat een beetje vreemd rook? Ze zouden denken dat ze gek was.

Ze zette haar tas op de motorkap van de Jaguar en hield de revolver voor zich, zoals de schietinstructeur het haar had voorgedaan. Ze was een atletisch gebouwde vrouw, had altijd veel gesport, ook op wedstrijd-niveau: zwemmen, dansen, oosterse gevechtskunst, gewichtstraining, Pilates, yoga. Het zware werk. Haar lichaamsbeheersing was vrijwel perfect. Ze had tijdens schietles de ogen van de boef uit het doelwit geschoten.

De instructeur was aangenaam verrast, maar niet echt onder de indruk. Als doorgewinterde ex-smeris had hij haar verteld dat elke schietpartij die hij ooit had meegemaakt een zootje was geweest.

‘De vraag is niet of je een doelwit op zeven meter kunt raken. De vraag is of je alle problemen kunt overzien als je een geladen wapen in je hand hebt,’ had hij tegen haar gezegd alsof hij een speech van een kartonnen kaartje oplas. ‘Want je hebt geen tijd, maar je moet wel de situatie inschatten... weten wat er gaande is. Of je schiet of niet, moet je in een fractie van een seconde beslissen, in het donker. Je wilt niet op je kind of op je buurman schieten. Maar je wilt ook niet aarzelen wanneer er een junkie met een vleesmes op je af komt stormen.’

Een van de burens zou het niet zijn. Daar was de buurt te privé, te afstandelijk voor. De mensen maakten vrienden op het werk of op school, niet op straat. De huishoudster was allang weg.

Haar dochter? Frances had de code van het alarm, maar zij belde altijd voordat ze kwam.

‘Francie?’ riep ze.

Geen antwoord.

Nog een keer, harder. ‘Fran? Ben jij thuis?’

Ze begon zich nogal stompzinnig te voelen. Toen dacht ze aan wat de schietinstructeur haar had verteld. ‘Tegen de tijd dat je begint te denken dat je gek bent, is dat meestal het moment waarop ze je op je nek springen. Als je bang genoeg bent om een vuurwapen te trekken, is de situatie ernstig genoeg om je níet opgelaten te voelen.’

Ze herinnerde zich het woord. Opgelaten. Voelde ze zich opgelaten?

Ze liep weer naar de tussendeur. Ze hield de revolver recht vooruit en riep: ‘Frances, ik ben gewapend, want ik ben bang. Dus spring niet tevoorschijn als dit een grap is. Frances?’

Ze haalde haar linkerhand van de kolf, reikte om de deurpost en deed het licht aan. De kust was veilig, voor zover ze kon zien, tot aan de keuken-

deur. Ze was nu ín het huis, dat nog steeds een leeg gevoel afgaf. Deed nog een stap vooruit.

De haartjes op haar onderarmen stonden weer recht overeind toen ze haar hand om de deurpost van de keuken stak en de batterij lichten aandeed. Ze gingen allemaal tegelijk aan, vijftien spots in drie circuits, en de keuken lichtte op als een podium. Ze wierp een blik achterom, naar de garage, en liep door naar de donkere deur achter in de keuken.

Niet goed, schreeuwden een paar reptielenhersencellen in haar hoofd. Dit is niet goed.

‘Frances? Fran? Ben jij het? Helen? Ben jij er nog, Helen?’ Helen was de huishoudster.

Geen antwoord. Ze liet de revolver zakken. Toen herinnerde ze zich wat de ex-smeris haar had verteld, bracht het wapen weer omhoog en liep met de loop vooruit het huis door. Ze was halverwege toen ze wist dat ze alleen was. Er hing geen spanning in de lucht, geen vibratie. Ze controleerde de laatste slaapkamer, slaakte een zucht en glimlachte om haar domme vergissing.

Dit was nog nooit gebeurd. Er was iets geweest... Ze liep terug naar de keuken, snoof en keek om zich heen. Legde de revolver op het aanrecht, deed de koelkast open, pakte de zak met voorgesneden selderijstengels, haalde er twee uit en beet een stuk van de ene.

Huh.

Alyssa Austin leunde tegen het aanrecht. Ze was vrij klein van stuk, had blond haar en een gave huid, maar tener was ze niet. Haar fysieke kracht was zichtbaar aan haar handen en haar gezicht, van de oosterse gevechtkunst, of van de zware trainingen. Ze keek naar de revolver op het aanrecht en plooidde haar lippen in een flauwe glimlach; het wapen was donker, had mooie lijnen en een zichtbare zwaarte, als een geslaagd kunstvoorwerp.

Ze stak het laatste stukje van de tweede selderijstengel in haar mond toen ze de donkere vegen op het behang in de gang naar de eetkamer opmerkte. Ze hadden ongeveer de breedte van een bezem en zagen er ook uit alsof ze met een bezem waren gemaakt, in een zijwaartse beweging, als heel grote bloembladen, of vegen van een brede aquarelkwast. Zonder precies te weten waarom, liep ze ernaartoe, raakte ze aan... en voelde de kleverigheid.

Ze trok haar hand terug, keek naar haar vingertoppen en zag de roze cirkeltjes. Ze wist onmiddellijk en zonder enige twijfel dat het bloed was, bloed dat daar nog niet zo lang zat. Lager op de muur zat nog een veeg, korter en smaller. Ze deinsde terug...

Nu was ze echt bang. Liep terug naar de keuken, pakte de revolver van het aanrecht, nam de hoorn van de telefoon en toetste 9-1-1 in. Ze deed dat met haar wijsvinger, waar het bloed op zat, zonder erbij na te denken, en liet rode sporen op de toetsen achter.

De telefoniste, die heel efficiënt klonk, vroeg: ‘Is dit een noodsituatie?’

‘Er is bloed in mijn huis,’ antwoordde ze.

‘Bent u in gevaar?’ vroeg de telefoniste.

‘Nee, ik... dat weet ik niet...’

‘Spreek ik met mevrouw Austin?’

‘Ja.’ Ze wist niet hoe de telefoniste aan haar naam kwam, dacht er niet over na. ‘Ik kom net thuis.’

‘Ga naar een veilige plek, ergens in de buurt.’

‘De politie moet komen.’

‘Ze zijn al onderweg,’ zei de telefoniste. ‘Onze mensen zijn over een minuutje bij u. Bent u in veiligheid?’

‘Ik, eh... dat weet ik niet.’ De politie, dacht ze. Ik moet de revolver verstoppen. ‘Zeg... zeg tegen ze dat ik naar de garage ga. Ik sluit mezelf op in mijn auto. De garagedeur is omhoog.’

‘Oké, dat lijkt me een goed idee,’ zei de telefoniste. ‘Hang niet op. Leg het toestel neer en ga naar uw auto. Binnen een minuutje zijn we bij u.’

Ze liet de telefoon op het aanrecht vallen en liep achteruit naar de garage. Ze hoorde sirenes in de verte... en verder niets.

De agenten kwamen met getrokken wapens het huis in, controleerden alle kamers, bekeken het bloed op de muur en lieten de technische recherche komen.

Alyssa ging op zoek naar haar huishoudster en vond haar. Helen was heel verbaasd over het bloed; het had niet op de muur gezeten toen ze wegging.

Het technisch team, van Bureau Misdaadbestrijding in Minnesota, was twee dagen bezig in het huis. Ze vonden meer bloedsporen, op de tegels in de keuken en de gang, genoeg om te kunnen vaststellen dat er naderhand was gedweild. De daaropvolgende twee dagen waren Alyssa en de politiemensen op zoek naar Frances. Ze vonden haar auto en haar laatste boodschappenlijstje, maar háár vonden ze niet. Toen kwam de uitslag van het bloedonderzoek van het lab: het bloed was van Frances.

Volgens de mensen van het lab had er een plas bloed op de vloer gelegen en was die schoongemaakt met een product dat Scrubbing Bubbles-badkamerreiniger heette, met behulp van keukenpapier... er waren papiervezels, verzadigd met vocht en bloed, in de voegen tussen de Mexicaanse

tegels gevonden. De vegen en spatten in de gang waren door de dader – of daders – gewoon over het hoofd gezien door het bloemenpatroon van het behang op de muur.

Frances was spoorloos, hoogstwaarschijnlijk dood, en dat wisten ze allemaal.

Alyssa huilde, af en toe en op onvoorspelbare momenten, vier weken lang, terwijl ze gevangenzat in de bureaucratie van de mysterieuze dood, een nachtmerrie in slow motion.

Geen lijk, alleen het bloed... en de politiemensen bleven maar komen, gevolgd door de persmensen met hun camera's, en daarna de advocaten en de accountants, die de juridische aspecten voor hun rekening namen. Wat moest er bijvoorbeeld met Frances' auto gebeuren? En het spijt me dat ik u op een moment als dit hiermee moet lastigvallen, maar Frances' bezittingen staan nog steeds in haar flat, en als ze de volgende maand de huur niet kan betalen, is er een jong stel dat heel graag...

Toen haar man Hunter verongelukte, had hij dat tenminste met de voor hem typerende netheid gedaan. Financiële fondsen op orde, testament up-to-date, lijsten met tegoeden en schulden, een dossier met zijn vastgoed-holdings, zorgvuldige verslagen van zijn aandelenaankopen, alles voorzien van instructies voor iedereen. Hij was tot het bittere eind een controlefreak geweest. Hij had er waarschijnlijk niets van gevoeld toen zijn bespottelijke watervliegtuigje, onder het oog van talloze getuigen, als een baksteen in de bossen van Ontario was neergestort.

Toen hij omkwam was ze aangeslagen geweest, maar ze had zich hersteld, had al op de dag van zijn dood geweten dat ze eroverheen zou komen. Ze waren getrouwd geweest, maar psychologisch waren ze al jaren gescheiden; ze leidden ieder hun eigen leven in aparte vertrekken, met heel af en toe een klein beetje seks.

Frances was echter een ander geval.

Die had haar leven nog niet achter zich en was niet gestorven – als ze inderdaad dood was – terwijl ze vrijwillig iets deed. En ze had Alyssa's bloed in zich. Wat hun conflicten ook waren geweest – en negen van de tien keer gingen die over de vader en echtgenoot: Hunter – ze zouden er zeker uit zijn gekomen. Ze hadden alleen meer tijd nodig gehad, en die hadden ze niet gekregen.

Dus huilde Alyssa; korte, heftige huilbuien op onverwachte momenten. En ze zocht naar haar dochter, op de enige manier die haar bekend was: ze belde mensen, politici, die de politie belden, die dan weer antwoordde dat

‘er iets niet in de haak was’... De politici verontschuldigen zich, probeerden de zaak te sussen en trokken zich geruisloos terug. Ze was een probleem geworden.

En ze raadpleegde de sterren. Ze trok horoscopen met de allernieuwste software en belde met een expert aan de oostkust, die zich hardop afvroeg of Frances misschien nog in leven zou kunnen zijn. Zijn horoscoop voor het meisje toonde een reis door het duister, maar niet de dood. Niets van die omvang.

‘In leven?’

‘Het is een mogelijkheid die onderzocht moet worden,’ zei hij, op een toon die zelfs voor een meester van de dierenriem opgeblazen genoemd kon worden. ‘Ik zie instabiliteit, een naderend duister, een afwachten...’

De kaarten vertelden haar hetzelfde. Alyssa was als tiener al met de tarot begonnen. Ze geloofde in de kaarten, had ze gebruikt wanneer ze belangrijke zakelijke beslissingen moest nemen... en het had haar veel opgeleverd. Heel veel.

Maar hoewel de kaarten en de sterren het met elkaar eens waren dat Frances in een of andere vorm nog op deze aarde verbleef, kreeg ze daar geen enkel teken van.

De last, de waanzin van het hele gebeuren, was loodzwaar. Alyssa leefde op Xanax, en ’s nachts op Ambien. Eerst had ze Xanax geslikt om een basis te leggen voor de Ambien, en daarna een glas wijn gedronken als basis voor de Xanax, die dan weer de basis voor de Ambien was, en toch deed ze geen oog dicht.

Ze lag te woelen en te draaien en haar geest werkte vierentwintig uur per dag, produceerde een eindeloze stroom onsamenvangende gedachten. Soms, overdag, meende ze Frances vanuit haar ooghoek op de bank te zien zitten. Of ze kwam midden in de nacht beneden omdat ze Frances’ muziek op de stereo hoorde, om tot de ontdekking te komen dat het doodstil in huis was zodra ze de kamer inkwam.

Ze voelde kille tochtvlagen op plekken waar die niet hoorden te zijn, alsof er iemand langs haar heen liep. En ze zag onheilstekens. Kraaien op de schutting, symbolen van de dood, die haar zwijgend maar onbevreesd aanstarden. Een vuurbal hoog aan de hemel, wanneer ze toevallig aan Frances dacht. Frances’ gezicht in mensenmassa’s, altijd van haar afgekeerd, en verdwenen zodra ze naar haar toe was gerend.

Was Frances nog in leven? Of was ze dood?

Of ergens ertussenin?

Fairy had een paar antwoorden, of dacht dat ze die had.

Alyssa was blond en goed van vertrouwen, een moderne newagevrouw. Fairy was donker, obsessief en een beetje conservatief. Wanneer Alyssa twijfelde en het grote geheel probeerde te begrijpen, wist Fairy meteen wat er met Frances was gebeurd en maakte ze zich op voor de wraak.

Fairy kwam onder de douche vandaan en droogde zich af terwijl ze de slaapkamer inliep. Toen ze droog was, gooide ze de handdoek op het bed en koos ze Obsession uit de rij parfumliefjes op de kaptafel. Ze bracht een beetje parfum aan in haar hals en tussen haar borsten en bekeek zichzelf in de grote spiegel terwijl ze dat deed.

Ze noemde zichzelf niet Fairy; dat deden de anderen. Maar de naam paste bij haar... als ze vleugeltjes had gehad, kon ze voor het boosaardige zusje van Tinkerbelle doorgaan.

Toen verscheen Loren in de deuropening. 'Je ziet er goed uit. Heel goed zelfs. Dat komt van je is...'

'Ik heb nu geen tijd voor geflikflooï,' zei Fairy. 'Ik moet me aankleden. Maar je mag kijken.'

'Ik weet het, we moeten zo gaan,' zei Loren. 'Ik kijk later wel, als je je uitkleedt.'

Ze keek hem recht in zijn hongerige donkere ogen, bewoog haar vingertoppen over haar borsten om haar tepels een beetje op te peppen en kleedde zich aan: een zwarte panty, een licht thermisch hemd voor de warmte, een zwart wollen rokje en een zwarte zijden blouse met een donkerrood streepje, die strak over het hemd sloot. Keerde zich weer naar de spiegel, deed lipstick op, donker als rauwe lever, tekende haar wenkbrauwen bij, deed haar wimpers en smakte met haar lippen zoals vrouwen dat doen om het ritueel af te ronden. Schikte ten slotte haar haar, dat als een zwarte waterval op haar schouders viel.

'Beeldschoon.'

'Dank je.'

'Dat krijg je als je je bed met een estheet deelt.'

Fairy liep naar de kledingkast, haalde er een zwartleren jack uit en trok het aan. Het jack gaf haar schouders en aanzien. De vijf centimeter hoge hakken van haar zwarte pumps gaven haar lengte. Klaar.

'Het mes?' vroeg Loren.

'Hier.' Ze klopte op de borstzak van het jack, voelde het mes, nieuw van Target, met een zwart kunststof heft en een dofgrijs lemme, zo scherp geslepen als een scheermes.

'Dan kunnen we gaan.' Loren lachte zijn tanden bloot, zijn gezicht een licht ovaal boven zijn zwarte kleding. Fairy stak haar hand uit, pakte de zijne vast, en ze gingen.

Het was Loren geweest die de moordenaars van Frances had gevonden. Samen hadden ze haar laptop en haar foto's doorgespit... duizenden foto's, gemaakt met een mobiele telefoon en een volautomatische Nikon, voor een deel opgeslagen in de laptop en de rest geprint, honderden stuks, in bakjes, op de deur van de koelkast en in stapels in de bureauladen; een verslag van haar leven, waaruit de moordenaars tevoorschijn waren gekomen.

Ze waren met z'n drieën geweest. 'Ik kan letterlijk haar hand op hun schouders voelen,' had hij tegen haar gezegd. 'Dit zijn de mensen die het hebben gedaan.'

De drie waren apart uit de stapels foto's gekomen, maar er was ook een foto waar ze allemaal op stonden. Een foto genomen op een of andere party, waarop ze alle drie lachend in de camera keken.

'Weet je het zeker?' had Fairy gevraagd.

'Absoluut,' had hij geantwoord. 'Ze hebben bloed op hun handen, dame.'

'Ik maak ze af,' zei ze.

'Wraak,' zei Loren, en hij smakte met zijn lippen. 'Niets is zoeter. Wraak smaakt naar sinaasappelsap met champagne.'

Fairy had gelachen om de metafoor en gezegd: 'Jij brengt werkelijk alles terug tot je zintuigen, hè? Beeld, geluid, gevoel, smaak, geur...'

'Dat zijn de enige dingen die ertoe doen, dame.'

Ze hadden een auto gekocht om mee op jacht te gaan, van een kleine particuliere verkoper ergens langs Highway 36. Ze hadden hem een envelop met geld gegeven en waren weggereden in een oudere Honda Prelude. Hadden het kenteken nooit laten overschrijven, het ding niet verzekerd en altijd uit het zicht gehouden.

Ze waren verkenningsritten gaan maken om te observeren en tijden te noteren. Algauw werd duidelijk dat de barkeeper van de A1 het middelpunt van het gebeuren vormde... de centrale man in de goth-scene waarin Frances zich had bewogen. Hij kreeg alles te horen, over mensen, plaatsen, gebeurtenissen en plannen, en gaf die informatie door aan anderen. Hij wist wat er plaatsvond en wat erachter zat.

Fairy had hem drie keer gesproken; één keer op straat, toen hij haar tegemoetkwam en belangstellend naar haar keek, zij hem voorbijliep, zich omdraaide en zei: 'Sorry, ben jij Ford?'

Hij kwam naar haar toe, grijnzend, schouders achteruit, zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. Een charmeur. 'Ja. Kennen wij elkaar?'

'Ik was een paar weken geleden in de A1, met Frances Austin,' zei Fairy.

'Heb je het gehoord van haar?'

‘Ja. Er wordt veel over gepraat.’

‘Ik kan maar niet begrijpen wat er is gebeurd,’ zei Fairy hoofdschuddend. ‘Sommige mensen zeggen dat het drugs waren, anderen dat ze een geheime lover had.’

‘Ze rookte weleens wat, dat weet ik,’ zei Ford. ‘Maar voor zover ik weet had ze niet eens een dealer. Zoveel rookte ze ook weer niet. Ik kan moeilijk geloven dat het met drugs te maken had. Het moet iets anders geweest zijn.’

‘De politie denkt... ik weet het niet. Omdat ze een van ons was...’ Fairy klopte op haar zwarte blouse, ‘dat iemand haar misschien naar gene zijde heeft willen sturen, om te zien wat er dan gebeurde.’

‘Brr, griezelig,’ zei Ford. ‘Hoe heet je?’

Ze verzon de naam ter plekke. ‘Mary. Janson. Mary Janson.’ Ze gaven elkaar een hand. ‘Er zijn mensen die hebben geprobeerd met haar in contact te komen. Daar, aan gene zijde.’

Fords wenkbrauwen gingen omhoog en hij glimlachte. ‘Zonder succes, zeker?’

‘Jij gelooft daar niet in?’

‘Ach, weet je, vroeger wel,’ zei hij. ‘We hebben er in elk geval vaak genoeg over gepraat. Maar voor mij was het alleen een gespreksonderwerp, denk ik.’ Hij wendde zijn blik af. ‘Ik luisterde mee als de mensen het erover hadden... je kent dat wel. Leven, dood, het oversteken van de grens. Het is best interessant, maar... ik weet het niet. Je wordt er depressief van als je het te lang doet.’

Fairy schudde haar hoofd en haar zwarte haar danste om haar schouders. ‘Het blijft me dwarszitten. Als ik alleen maar te weten kon komen waarom ze er niet meer is, wat er met haar is gebeurd, zou ik me tenminste iets beter voelen. Dan zou ik weer kunnen slapen.’

Ford boog zich naar haar toe. ‘Volgens mij was het een geldkwestie.’

‘Geld?’

‘Kende je haar goed?’ vroeg Ford.

‘Ja,’ zei Fairy.

‘Dan weet je ook dat ze rijk was.’

‘Ik weet dat ze aardig in de slappe was zat.’

‘Ze was rijk,’ hield Ford vol. ‘Ze heeft me verteld dat toen haar vader omkwam, ze iets in de buurt van twee miljoen heeft geërfd. Ze had al geld, van trusts die haar ouders voor haar hadden opgezet toen ze klein was. Ze zei dat ze daar elk jaar tienduizend dollar op stortten. En met die hoos van de aandelenmarkt in de jaren negentig had ze al een miljoen van zichzelf voordat ze die erfenis kreeg. Daarom weet ik dat ze geld had.’

‘Veel meer dan ik dacht,’ zei Fairy.

‘We hadden het er weleens over samen een club te beginnen,’ zei Ford. Zijn blik dwaalde af, naar een andere wereld. ‘Zij het geld, ik de knowhow. Met echte inktzwarte muziek, om een nieuwe trend te zetten. Het zou een goudmijn geworden zijn.’

‘Klinkt goed,’ zei Fairy.

Een bedroefde glimlach. ‘Ja. En dan wordt ze vermoord en spat mijn droom uiteen.’ Ford keek op zijn horloge. ‘Verdorie. Ik moet gaan, anders kom ik te laat op mijn werk. Kom je nog eens langs, Mary Janson?’

‘Ja, absoluut,’ zei Fairy.

Hij boog zich dichterbij haar toe. ‘Je ruikt heerlijk.’

Ze stak haar hand op, bewoog haar vingers en draaide zich om. ‘Ik zie je in de A1.’

Loren had achter een oude olmfestijn gestaan en meegeluisterd. Hij kwam naast Fairy op de stoep lopen en zei smalend: ‘Je ruikt heerlijk.’

‘Ik ruik ook heerlijk.’

‘Je hebt gehoord wat hij zei.’

‘Geld,’ zei ze, waarna ze van elkaar probeerden in te schatten wat de ander dacht.

‘Ze zal er wel over gepraat hebben,’ zei Loren. ‘Je weet wat een kletskaus ze altijd was. En dus is er het volgende gebeurd: ze heeft een paar van deze mensen de kop gek gepraat over die nieuwe club en die nieuwe scene die ze wilden beginnen, maar je weet hoe behoudend ze in werkelijkheid was, dus toen het zo ver was dat ze met haar geld over de brug moest komen, heeft ze zich teruggetrokken.’

Fairy fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe komt het dat jij zoveel over haar weet?’

‘Nou, van jou natuurlijk,’ zei Loren. ‘Zij is de enige over wie je praat. De godganse dag.’

Thuis, in bed, bedreven ze de liefde, op Lorens kille, wanhopige manier. Lorens nagels waren meer dan twee centimeter lang en maakten krassen op haar ribbenkast en dijen. Naderhand zei ze: ‘Ford weet meer.’

‘Ja, dat denk ik ook. We moeten nog een keer met hem gaan praten, en met een paar van de anderen. Patricia...’

‘Ik denk niet dat zij erbij betrokken is,’ zei Fairy, een beetje geschrokken.

‘Ze weet ervan,’ zei Loren, en hij ging rechtop zitten. Het laken viel terug tot aan zijn middel en onthulde zijn blote bast. Loren was zo slank als een den. ‘Ik voel het. Ze was jaloers op Frances. Haar ouders zijn uit elkaar en

het kan ze geen barst schelen of Patricia nog leeft of niet. Ze is op zichzelf aangewezen, heeft niks te doen, kan nergens terecht. Frances had ouders die van haar hielden, én ze had geld. Dus het dikkerdje wordt betrokken bij de plannen voor de nieuwe club, ze ziet het helemaal zitten. Ze wordt bedrijfsleider of zoiets en kan de jongens van de bands van dichtbij leren kennen... en dan zegt Frances opeens dat het niet doorgaat. Dat ze helemaal niks krijgt. Jaloezie en haat.'

'Misschien.'

'Ik weet het zeker,' zei Loren. 'Als het aan mij ligt, komt ze op onze lijst.'

'We moeten meer onderzoek doen,' zei Fairy. 'We hebben Dick Ford, we hebben Roy Carter, en Patty...'

'Dus nemen we een week rust en denken erover na. Daarna komen we in actie. Want als we dat niet doen, lekt de energie weg. Die verdampt gewoon.'

Ze praatte nog een keer met Ford, een minuut of tien, in de A1, toen ze in de buurt was. En ten slotte nog een derde keer, kort voor sluitingstijd. Ze ging aan de bar zitten, dronk een biertje, hij legde zijn hand op de hare, deed dat daarna nog een keer, en het mes in haar zak voelde als het zwaard van Freya. Toen ze haar glas leeg had en Ford naar de vaste klanten riep dat het de hoogste tijd was, liep ze naar de achterdeur, draaide zich om en keek hem veelbetekenend aan.

Het steegje was bestraat met rode bakstenen, bedekt met een laag vuil van een eeuw verwaarlozing. Ze wilde ergens tegenaan leunen terwijl ze wachtte, maar alles was even smerig, dus begon ze rondjes te lopen, wiegend met haar bovenlichaam, en hoopte ze dat er niemand anders naar buiten zou komen.

Ze dacht: ik kan nu nog weggaan. Ze kon naar huis gaan en dan zou er niets gebeuren. Ze kon de auto verkopen, of niet – wat maakte het uit? – en dan was daarmee de kous af.

Ze speelde even met de gedachte, maar liet die toen vervliegen. Haar hand ging naar het mes. Ze had er heel wat aandacht aan besteed, had het lemmet geslepen totdat het zo scherp was als een scheermes. Ze geuude, was nerveus.

Toen kwam Ford naar buiten. Zo te zien had hij zijn glimlach geoefend, binnen, voor de spiegel in de wc, want die was volmaakt; een poging om koele charme te genereren in een onzekere situatie met een aantrekkelijke vrouw. 'En, hoe gaat het?'

Hij had een leren jack aan, met de rits open, wat goed was, en daaronder

een linnen hemd. Ze ging dicht bij hem staan, om te benadrukken hoe klein en knuffelbaar ze was, terwijl haar rechterhand op het heft van het mes lag. ‘Ik kan maar niet vergeten wat er met Frances Austin is gebeurd,’ zei ze. ‘Ik dacht dat jij me misschien meer kon vertellen.’

‘Frances Austin?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen: dit had hij niet verwacht. ‘Je kunt je er niet van losmaken, hè?’

Er was maar één lantaarn in het steegje, en daar stonden ze bijna onder. Ze pakte hem bij de mouw van zijn jack en trok hem met zich mee, richting straat, naar het uiteinde van het steegje, maar tegelijkertijd het duister in. Ze draaide hem om, werkte hem tegen de muur, drukte zich tegen hem aan en zei: ‘Jij was met haar bevriend. Je moet toch een idee hebben van wat er met haar is gebeurd.’

‘Nee, echt niet... Ik weet verder niks.’

‘Lul niet uit je nek,’ fluisterde ze, en ze ramde het mes in zijn buik, ongeveer op navelhoogte, en toen, zoals ze zich had voorgenomen, trok ze het omhoog, naar zijn hart toe. Het lemmet sneed beter dan ze had verwacht. Ze gebruikte al haar spierkracht, stond op haar tenen en klemde haar beide handen om het heft. Ford probeerde haar af te weren, met gestrekte, krachteloze armen, zwaaiend als een zombie, ongecoördineerd, in shock door de pijn, en ze ontweek zijn handen met gemak, tilde het mes verder omhoog, tot aan zijn borstbeen, en trok het toen terug.

Hij gleed omlaag langs de vieze muur, staarde haar aan en maakte een gorgelend geluid, met zijn armen gestrekt tot zijn handen de grond raakten, en toen kantelde hij, viel op zijn zij en gaf bloed op.

Ze hurkte naast hem neer, luisterde naar zijn doodstrijd, veegde het mes af aan zijn hemd en spuugde op hem. ‘Dat is voor Frances,’ zei ze.

Ze liep weg, het verlaten steegje door, nam het mes met zich mee. Stapte in de auto en reed zes blokken in stilte, totdat Loren zei: ‘Hij is dood. Ik voelde hem vertrekken.’

‘Ja.’

‘Stoppen.’

‘Waarom?’ Maar ze stuurde naar de kant van de weg.

‘Omdat ik je ga neuken,’ zei Loren.

En dat deed hij, en toen het orgasme bezit van haar nam, rook het naar vers, warm bloed.